

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပန်းသီချင်း

ပန်းကလေးရဲ့ပန်းတိုင်

ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ နုက္ခ

ကိုယ်အမြတ်တနီနဲ့ ယုယ ပံ့ပိုးခဲ့ရတဲ့ ပန်းကလေး

ကိုယ်ခူးခြွေဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေခြံရတဲ့ ပန်းကလေး။

မင်းသူများ ရင်ခွင်ထဲကို

တကယ်အမှန်ပဲ

ကြွေလွင့်ညွတ်ဆင်းသွားတော့မှာ လား

ပန်းကလေးရယ်...

ပန်းကလေးရဲ့ နုက္ခ

ခူးပါခြွေပါ

မျှော်နေမိတယ်....ညွတ်နေမိတယ်

မခူးရက်တာလား

မဆွတ်ချင်တာလား

မြတ်နိုးစွာ ဆွတ်ခူး ခြွေယူမယ့်သူ

ရှိလာပြန်တော့လည်း

ပန်းကလေးက

ဥယျာဉ်မှူးမှ ဥယျာဉ်မှူးပဲ....

ခိုင်မိုးက ကားရပ်စရာ နေရာတစ်ခုကို မျက်မှောင်ကြို့ကာ
ရှာဖွေရင်း ရင်ခုန်သံက တဒုန်းဒုန်းနှင့် ရင်ထဲ ဆူညံနေ၏။

"ဒီလောက် လူရှုပ် ကားရှုပ်နဲ့ ဈေးထဲကို ဘာလို့ ဝင်လာတာလဲဗျာ။
စိတ်ညစ်ပါတယ်"

ဖိုးမှောင်က ညည်းလိုက်၏။

"တစ်ပတ်တစ်ခါ တစ်ပတ်နှစ်ခါ ဒီဈေးကို လာပြီး ယတြာချေန
တာလား"

ဖိုးမှောင်က သူ့ကိုအကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်းမေးလာ၏။

"ဒါမှ မဟုတ် ကိုခိုင်မိုး မရိုးတော့ဘူး"

"မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်းကွာ"

စိတ်မရှည်သံနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ဟောက်လိုက်မှ ဖိုးမှောင် ပါးစပ်ပိ
တ်သွား၏။

"ကိုခိုင်မိုး ရှေ့မှာ ဈေးသည် တွေနဲ့ လမ်းပိတ်နေပြီ သတိထားဦး"

"အေးပါ...ငါလည်း ရပ်စရာနေရာရှာနေတာပဲကွ၊ မင်းမျက်စိလျင်
လျင်နဲ့ နေရာရှာ"

"ဟိုမှာ ...ဟိုးထောင့်မှာ သွားရပ်ရင်ရမယ်"

"ကောင်းတယ်"

ခိုင်မိုးက ကားရပ်ဖို့ နေရာတွေသွားတာကို ဝမ်းသာဇောနှင့် မောင်းထွက်လိုက်တော့ ဒုတ်ခနဲ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်မိသွား၏။

"ဟာ...ဈေးပန်း... မဟုတ်ဘူး ဘာကြီးလဲ၊ မသိဘူး သွားပြီ ၊ ကြက်
ဥ ဘဲဥသေတ္တာကိုခိုင်းမိုးရ"

ဖိုးမှောင်က ကားထဲကနေ ကုန်းကြည့်ကာ ခိုင်မိုးကို ပြောလိုက်၏။
 ခိုင်မိုးဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှိုက်သည် ။

သည် နေ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆင်မပြေ။

အိမ်ကထွက်ခါနီးကားက တစ်ချက်နှိုးတစ်ချက်မရဘဲ အီနေ့၏။ သည် ကောင် ကောင်းကောင်း မလိုက်ချင်။

ကားကို စိတ်မရှည်ဘဲ ဖေဖေကား ယူလာခဲ့မိတာ။ ဖေဖေကားက အသာတကြည် လိုက်သည် ။ အခု ဈေးရှေ့ရောက်တော့ ပြဿနာက နောက်တစ်မျိုး။

"ကျွတ်..မင်းပဲ ဆင်းရှင်းလိုက်၊ အဲဒီကိစ္စကို မိုးမှောင်အကြာကြီးမလုပ်နဲ့ မြန်မြန်ဖြတ်"

"အမယ်လေးတော် ကုန်ပါပြီ၊ ရောင်းတောင် မရောင်းရသေးဘူး။ ကုန်ပြီ ကုန်ပြီ၊ ရောင်းလို့ ကုန်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကွဲလို့ ကုန်တာ"

သူ့စကားမဆုံးခင် ဈေးသည် မိန်းမကြီး၏
အသံကျယ်လောင်လောင်ကြီးကို စပြီး ကြားရတာ။

"လျော်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ"

ဈေးသည် လေးငါးဆယ်ယောက်လောက် အုံ့ လာပြီမို့ သူက ကားထဲက မဆင်းဘဲ ထိုင်နေလိုက်၏။

ဖိုးမှောင်က ဆင်းသွားပြီး ကြက်ဥသည် မိန်းမကြီးကို လက်ကာပြတောင်းပန်ပြီး ညှိနှိုင်း၏။

ချက်ချင်းပဲ ကားတံခါး အသာဖွင့်ကာ ခေါင်းငုံ့ချပြီး လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြ၏။

ခိုင်မိုးက ခေါင်းဆတ်ကာ ပိုက်ဆံအိတ် ဆွဲယူပြီး တစ်ထောင်တန် သုံးရွက်ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဖိုးမှောင်က အံ့သြသွားပြီး..

"မဟုတ်ဘူး ဗျ။ သုံးသောင်း"

ဟု ပြန်ဖြေ၏။

"ဟင်"

ခိုင်မိုးက ကားကို စက်သပ်ရပ်ပစ်လိုက်၏။

"ဘာ သုံးသောင်းလဲ၊ ဘယ်လောက်ကွဲကုန်လို့ သုံးသောင်းတောင်းရတာလဲ"

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သူဆင်းလိုက်သည် ။ လမ်းမပေါ်လည်း ကားသွားလို့ မလွတ်အောင် ဈေးတက်ရောင်းသေးသည် ။

မတော်တဆ တိုက်မိတော့လည်း အလျော်က များများ လိုချင်သည် ။ ထိုက်တန်သလောက်ပဲ ပေးနိုင်မည်။

ဒါ...စေတနာရှိလို့ အလှူလုပ်တာမဟုတ်။ အလှူလုပ်ချင်လည်း သည် နေရာကိုမလာ။ လှူလိုက်တယ်ဟု လည်း သဘောမထားနိုင်၊ သူကို

ယ်တိုင် ဆင်းပြောမှ ဖြစ်မည်။

ဖိုးမှောင်နှင့် မရတော့ပါ။

ခိုင်မိုးက ကြက်ဥသေတ္တာကို သွားကြည့်၏။ ကွဲကြေပြီး လမ်းပေါ်ကျ
နေသော ကြက်ဥတွေကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်သည်။

"ဘယ်လောက်လဲ ၊ ဘယ်နှစ်လုံးကွဲတာလဲ"

ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်တော့ ဈေးသည် မိန်းမကြီးက သူ့ကိုမျက်
စောင်းခဲ့သည်။

"ဟဲ့...ငမဲ့...ပြော လိုက်လေ"

ဖိုးမှောင်ကို ချက်ချင်းနာမည်ပေးလိုက်တာ ငမဲ့တဲ့ ။

"သုံးသောင်းလေ"

"ဟုတ်တယ်...သုံးသောင်း။ ရှင့်ကောင်လေးကို ပြောပြီးသားပဲ သူ
ဌေးလေးရဲ့ "

ခိုင်မိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည် ။ သူ့ပုံက ရှောက်သီးရုပ်
ပေါက်နေပြီလား။ လူကို အချဉ်မှတ်နေသလား။

မတော်မတရား လောဘတက်လိုက်တာ သုံးသောင်းတဲ့ ။

"ဒီသေတ္တာထဲမှာ အားလုံး ဘယ်နှစ်လုံးပါတာလဲ၊ သိတယ်မဟုတ်
လား။ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ကွဲတာပဲ လျော်မယ်။ ဒီသေတ္တာထဲက
ကြက်ဥတွေ ရေတွက်ကြည့်လိုက်စမ်း"

သူက ဖိုးမှောင်ကို ပြောလိုက်၏။

အသားမည်းလွန်းလို့ ဖိုးမှောင်ဟု အမည်တွင် နေတာပါ။ သို့ပေမဲ့ င
မဲ့ဟု ခေါ်ဖို့ တော့ မကောင်း။ ဈေးသည် ပါးစပ်က ကြမ်းလွန်း၏။

"အမယ်လေးတော်၊ အလုံးရေပြီး လျော်မလို့ လား။ မလုပ်ပါနဲ့ သူ
ဌေးလေးရယ်၊ သုံးသောင်းပဲ ပေးခဲ့ပါ။ မကွဲလည်း ကျန်တဲ့ ဥတွေက နာ
ကုန်ပြီ"

"ဘာဗျ"

ခိုင်မိုး ဈေးကြီးမိန်းမကြီးကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်မိ၏။ ကြက်ဥတွေပဲ
နာတယ်ရှိရသေး။

"ခင်ဗျားက လမ်းမပေါ်ရောက်နေတာ ၊ ဒါဈေးရောင်းရမယ့် နေရာ
မဟုတ်ဘူး ။ ဈေးရုံကြီးထဲ သွားရောင်းပါလား၊ လမ်းပေါ်တက်ပြီး လွတ်
အောင် မဖယ်တော့ တိုက်မိမှာ ပေါ့ဗျာ"

"ဈေးရုံထဲမှာ ဆိုင်ခန်းခ မတတ်နိုင်လို့ ပေါ့၊ ရောင်းချင်လိုက်တာမှ
ပြောမနေနဲ့ ။ တကယ်ပါပဲတော်၊ တိုက်လည်း တိုက်သေး၊ လျော်ဖို့
လည်း ကပ်နေသေးတယ်။ တန်ရာတန်ကြေးတော့ ပေးရမှာ ပေါ့"

"ပေးမယ် တန်ရာတန်ကြေးပဲ ခင်ဗျားရမယ်၊ မတန်တဆ လောဘ
တက်နေလို့ တော့ မရဘူး"

"ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်၊ ကြည့်လိုက်တော့ လက်ကိုင်ဖုန်းကြီး
ခါးချိတ်ပြီး စိန်လက်စွပ်ကြီးနဲ့ ကားကြီးကလည်း အပျံစား၊
သူဌေးဖြစ်ပြီး ကပ်စေးနဲ့လှချည်လား။ ကြက်ဥသေတ္တာတိုက်မိတာကို
ကွဲသွားတဲ့ ဥရေပြီး လျော်ပေးမတဲ့ "

ခိုင်မိုးက မျက်နှာပျက်၏ ။ သည် မိန်းမကြီးအသံက ပြလွန်းလှ၏။
နားခါးစရာကြီးပါ။

စေတနာလည်း တစ်စက်မှ မရှိ။

သူ့အသံကြီးရယ်၊ သူ အော်ဟစ်ရှုံ့ချနေတာရယ်၊ ဈေးသည် တွေ ဝိုင်း အုံကြည့်နေတာရယ်၊ အဲဒါတွေကြောင့် တောင်းသလောက်ပေးပြီး အရှုံး နဲ့ တွက်သွားရမှာ လား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။

သူက အမှန်တရားကို လက်ကိုင်ထားတတ်သူပါ။ မဟုတ်မခံစိတ်လည်း ရှိသည် ။

"ရေပြီးပြီ"

"အားလုံးပေါင်း ခင်ဗျား သေတ္တာထဲမှာ ဘယ်နှလုံးပါတာလဲ၊ ခင်ဗျား အပိုမပြောနဲ့ "

ဈေးသည် မိန်းမကြီးက ထင်သလိုဖြစ်မလာသောအခါ စောစောက လို မပြီးရယ်နိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကြီးမဲ့ရွံ့ထား၏။

သေတ္တာထဲ နဂိုရှိနေသော ကြက်ဥတွေထဲက မကွဲဘဲ ကျန်နေသော ကြက်ဥအကောင်းကို နှုတ်လိုက်သောအခါ အလုံးနှစ်ဆယ်ပဲ ကွဲသည် ။

ကွဲကြေပျက်စီးသွားတာက ကြက်ဥအလုံးနှစ်ဆယ် အလျော်တောင်း တာက သုံးသောင်း။ လမ်းပေါ်ဈေးတက်ရောင်းနေတာက သူတို့ တတ်လည်း တတ်နိုင်သည် ။

ဈေးသည် မိန်းမကြီးက သူ့ဘေးက ဈေးသည် တွေကို အရှက်ပြေရှင်းပြနေ၏။

ခိုင်မိုးက နောက်ထပ်စကား မဆိုချင်တော့တာမို့ ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

"ကျွန်တော် ပြောသားပဲ မလာပါနဲ့ ၊ ဒီဈေးထဲကို ပြောလို့ မှ မရတာ"

"မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါကွာ"

"ဖိုးမှောင်ကို အော်ပစ်လိုက်၏။

ကားကို ရပ်ပြီးတလွှားလွှားနှင့် ဈေးရုံကြီးထဲ ဝင်သွားတော့ ဖိုးမှောင် နောက်က ပါလာ၏။

ဘာမှ လည်း မမေးရဲတော့ပါ။ ပြုတစ်နေသာ ဒေါသအချောင်းကြီး က သူ့အပေါ် ပြိုကျလာနိုင်ပါသည် ။

"လျော်စရာလား သုံးသောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ပိုက်ဆံမိုးပေါ်က ကျလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

ခိုင်မိုးက တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရေရွတ်မိ၏။ ခေါင်းရှုပ်စရာ တွေ မစဉ်းစားချင်။

ကောင်မလေးရယ်..

ကိုယ့်ဒုက္ခက မသေးဘူး။

မင်းမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လို့ ။

မင်းဆိုင်ရှေ့ဖြတ်လျှောက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲက မွတ်သိပ်စွာ သတိရမှု ကို ပြေပျောက်ရတာ တကယ်မလွယ်ဘူး။

မင်းက ဘာနဲ့ တူသလဲသိလား။ ကောင်းကင်ပေါ်က လမင်းကြီး ဈေး ထဲရောက်နေသလိုပဲ။ တစ်ဈေးလုံးက သပ်သပ်မင်းလေးက သပ်သပ်၊ ကိုယ်အဲဒီလို မြင်တယ်။

ကိုယ်က ဘာနဲ့ တူသလဲ သိလား။

တောင်ထိပ်ဖျား ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာ ပေါက်နေတဲ့ ရှားပါးသစ်ခွ ပွင့်ကလေးကို တွေ့ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ ရူးရူးမူးမူး လိုချင်မက်

မောစွာနဲ့ ပဲ တောင်ထိပ်ကို နောက်တစ်ခေါက်ရောက်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား တက်နေမိတယ်။

မင်းက သာမန်ဈေးရုံးကလေးထဲမှာ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ ကုန်ခြောက်ရောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ သိုသိပ်လျှို့ဝှက်စွာ ရှိနေတဲ့ အဖိုးထိုက်တန် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပါ။

သည့် ဈေးရုံထဲက ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကလေးမှာ တော်ဝင်အလှပိုင်ရှင်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာ လုံးဝ မယုံနိုင်စရာပဲ။

ကောင်မလေးရယ်...

မင်းဘယ်လောက် လှတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့ လား။ တိမ်မြုပ်နေတဲ့ မင်းရဲ့ လှပခြင်းက ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိသလဲဆိုတာရော မင်းသိရဲ့လား။

မိန်းကလေးတို့ အချင်းက အဆင်းတဲ့ ။

မိန်းကလေးတို့ အဆင်းက ဥစ္စာနေတဲ့ ။

အဲဒါတွေ မင်းသိရဲ့ လား။

လုံးဝသိပုံမပေါ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က သိသွားတယ်။ အမှတ်တမဲ့ ဒီဈေးထဲရောက် လာပြီး သိသွားတာ မြင်သွားတာ။

တဒင်္ဂလေးမြင်လိုက်ရပေမယ့် ကိုယ်မှတ်မိသွားတယ်။ မင်းရဲ့ အလှကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိတယ်။

ကိုယ့်ကို တကယ်ပဲ ဖမ်းစားသိမ်းပိုက်သွားတယ်။

ကိုယ်ဟာ အလှကွန်ရက်မှာ ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ငြိတွယ်သွားမိတဲ့
လိပ်ပြာငယ်တစ်ကောင်ပါ။

မင်းရဲ့ နဖူးပြေပြေချောချောကလေး

မင်းရဲ့ မျက်ခုံးထူထူတန်းတန်းကလေး

မင်းရဲ့ မျက်လုံးကြည်ကြည်လဲ့လဲ့ကလေး.

မင်းရဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့ရွန်းရွန်းကလေး

မင်းရဲ့ နှာတံ ချွန်ချွန်ကော့ကော့ကလေး

မင်းရဲ့ ပါး မွတ်မွတ်ဝင်းဝင်းကလေး

မင်းရဲ့ မေးစေ့ဖူးဖူးလုံးလုံးကလေး။

မင်းရဲ့ ဆံပင် မဲမဲစင်းစင်းကလေး။

မင်းရဲ့ လည်တိုင်ရှည်ရှည်ကြော့ကြော့ကလေး။

မျက်လုံးအိမ်အဖြူရောင်မှာ မျက်လုံအညိုကလေးက ဝိုင်းစက်ပြီး မျက်လုံးကလေး ရွေ့လျားတိုင်း ရေကြည်ကြည်ထဲကို ဖန်ဂေါ်လီကလေး ထည့်ထားသလို ရင်ခုန်လှိုက်မောစေသည် ။

"မင်းမှာ ပြီးပြည့်စုံသော အလှရှိသည် ။ ဒါကို တခြားလူတွေ သိချင်လည်း သိမည်။ သိချင်မှ လည်း သိလိမ့်မည်။

မင်းလေးက မပြင်မဆင် မခြယ်မသ။ တိမ်မြုပ်ဖုံးကွယ်နေသော အလှမဟုတ်လား။

မင်းရဲ့ ကျောပြင်ကလေး မင်းရဲ့ လက်မောင်းကလေး မင်းရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ၊ မင်းရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပါပဲ၊ ဖယောင်းသွင်းထားသ

လို ပုလဲသွင်းထားသလို ၊ ရွှေသွင်းထားသလို၊
ဝင်းမွတ်ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ပြီး အချိုးကျကျ လှပစွဲဆောင်နိုင်၏။ နွမ်းညစ်
သော အဝတ်အစားက မင်းရဲ့ အလှကို မဖြူဖျက်နိုင်

"ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲဗျာ။ အဲဒီဘက်တန်းက ကုန်ခြေ
က်ဆိုင်တွေချည်းပဲ၊ အလူးဝယ်မလို့ လား၊ ကြက်သွန်ဝယ်မလို့ လား"

ဖိုးမှောင်က သူ့ဖိနပ်ရွံ့ပေမှာ စိုးသလို သူ့ဘောင်းဘီရွံ့စင်မှာ စိုးသလို
ကားရားကားရား လျှောက်ကာ မေးလာ၏။

"ဒီဈေးရုံထဲမှာ ရွံ့မရှိဘူး"

"စောစောက ရွံ့ဗွက်ထဲက ဖြတ်လာရတာပဲ"

မကျေမနပ် ပြန်ပြော၏။

"မင်းကားထဲ ထိုင်နေခဲ့ပါလား"

"ကြာရင်ပျင်းတယ်၊ လိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး "

ဖိုးမှောင်ကလည်း အသားသာမဲတာ၊ အရမ်းအသန့်အပြန့်ကြိုက်သ
ည် ။ အရမ်းလည်း ရှိုးများ သည် ။ သူကတော့ ကြာလေကြည့်မရလေ။

"မင်းဖိနပ်က ဘယ်လောက်တန်လို့ လဲ"

"တန်တာပေါ့။ ရှူးက အကောင်းစားဗျ"

"သွားစမ်းပါကွာ၊ အထင်မကြီးပါဘူး"

ခိုင်မိုးက ဖိုးမှောင်နှင့် စကားအခြေအတင် ဖြစ်မနေတော့ဘဲ ရင်ခုန်
ရသော ဆိုင်ကလေးစီ လှမ်းကြည့်၏။

ဟင်...မရှိပါလား။

ခါတိုင်းဆို တစ်ချက်ကြည့်တာနှင့် တန်းခနဲ မြင်ရသည်။ ။ အခုတော့
စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပေမယ့် မတွေ့။

ဘယ်များ သွားနေပါလိမ့်။

ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ကြည့်ပေမယ့် မတွေ့ရပါ။

ဟိုနားဒီနား ခဏသွားနေတာလား။

ဈေးတန်းဆုံးတော့ သူက ထပ်တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်လျှောက်၏။

"သေပြီဆရာ...၊ ဖိုးမှောင်ကိုက လူပေါင်းမှားတာပါ။ ဘယ်ကို ပြန်
လျှောက်ဦးမလို့ လဲ"

ဖိုးမှောင်အော်တာကို သူဂရုမစိုက်။

ရင်ထဲက ငုံ့လင့်စွာ မျှော်ရှာမိသော အရိပ်သဏ္ဌာန်ကလေး ၊ လုံးဝကို
မတွေ့ရသေး။

မလာခင်ကတည်းက အနှောင့်အယှက်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ ပြဿနာ
က ဆက်တိုက် ဆင့်ကြဲရသည် ။

ခါတိုင်းဆို သည် ဈေး သည် ဆိုင် သည် အချိန် အမြဲရှိနေတတ်သည်
။

ဖိုးမှောင်က ပွစိပွစိ လုပ်နေတော့ လာဘ်ပိတ်သည် ။ နောက်တစ်ခါ
ဆို သည် ကောင့်ကို မခေါ်။

"မပြန်သေးဘူးလားဗျာ"

သူ့ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်ပြီးပြော၏။

"လမ်းလျှောက်ချင်လည်း အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ် သွားလျှောက်ဗျာ၊
ကုန်ခြောက်ဆိုင် လမ်းကြားထဲ လာပြီး စကြွလျှောက်နေတယ်"

"မင်း မသိပါဘူး"

"မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကားဘေးနားမှာ သွားစောင့်တော့မယ်၊ ခင်ဗျား ယတြာပြီးမှ လာခဲ့"

"ဘာ ယထဉ်လဲ၊ လုံးဝ ယတြာခြေနေတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆို ဘာလဲ ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"မင်း သိလို့ မဖြစ်ဘူး"

ဖိုးမှောင်က ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး....

"ရှက်တယ်ဗျာ။ ကိုခိုင်မိုး မြန်မြန်သာလာခဲ့။ ထပ်ကြာမနေနဲ့ တော့"

"အေး...မကြာဘူး"

"ကြာရင် ကျွန်တော် ခိုးပြီ"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"ပြန်မှာ ပေါ့"

"ဟာ...မပြန်နဲ့ ဦးလေကွာ၊ ကားနားမှာ ခဏစောင့်ဦး"

ဟု တားမိ၏။

ဖိုးမှောင်က စိတ်မြန်လက်မြန်၊ တကယ်ပြန်ချင်ရင် ပြန်ချသွားမှာ ။

သူကလည်း သူ လာလက်စနှင့် တွေ့သွားချင်ပါသည် ။ လက်မလျှော့ ချင်ပါ။

မြင်ချင်လွန်းလို့ လာခဲ့ပြီးမှ အမောပြေသွားချင်ပါသည် ။ ခဏဖြစ်ဖြစ် တွေ့သွားချင်သည် ။ သည် ခေတ်ကြီးက နောက်ကတစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး စကားပြော ရည်းစားစာပေး ဒါမျိုးမဟုတ်တော့။ ကြိုက်လျှ

င် နီးစပ်ရာမှာ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်ချဉ်းကပ်သော ကြိုးစားမှုစနစ်။

ခက်တာက သူမကျွမ်းကျင်။

ဘယ်က စရာမှာ လဲ။

ဖိုးမှောင်ကို ဟမိလျှင် သည် ကောင်က ဖွ ဦးမှာ ။ ဖိုးမှောင်က အရမ်း
မြန်သော သတင်းချယ်နယ်။

ဘယ်လိုမှ အသိခံလို့ မဖြစ်။ သူသိရင် အကုန်သိပြီ။

ဒိုင်လျှံပဲ ကြိုးစားရမည်။

နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ဖြတ်လျှောက်ပြီးသောအခါ သူ လက်လျှော့လို
က်သည် ။

တော်ပြီ သည် နေ့တော့ ပြန်တော့မည်။ ပြန်မှ ဖြစ်တော့မည်။
ဖိုးမှောင်က ခုလောက်ဆို မေတ္တာတွေ ပို့နေတော့မှာ ကျိန်းသေ။

သို့ပေမယ့် မနက်ဖြန် တစ်ခေါက်ထပ်လာဦးမည်။ ကားသော့ကို လ
က်ထဲကိုင်ကာ သူခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့၏။

ဈေးရုံထဲက ထွက် လာပြီး ကားရှိရာ ဆက်လျှောက်၏။ ဘယ်ကိုမှ
လည်း မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။

စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

"ဆောရီး...ဆောရီး"

သူ့လက်ထဲကိုင်ထားသော ကားသော့ပြုတ်ကျသွားမှန်း သိသည် ။
သူ့လက်ကို အထုပ်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိတာလည်း သိသည် ။ တောင်းပန်
သံကိုလည်း ချက်ချင်းလိုပဲ ကြားပါသည် ။

အထုတ်ကို ဘုတ်ခနဲ ချထားပြီး သူ့ကားသော့ကို ကုန်းကောက်ပြီး

လက်ထဲပြန်ပေးသော ဈေးသည် ကောင်မလေးကို သူကြည့်မိ၏။

ဟိုက်။

ကိုယ်မျှော်လင့်ခြင်းလေးပါလား။

သူ့အလွန်အမင်း အံ့သြကာ မလှုပ်မယှက် ငေးမောမိ၏။ ကောင်မလေးက သော့လှမ်းပေးပြီး သူ့ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်ကာ မျက်လွှာချခေါင်းငုံ့သွား၏။

"ဆောရီး...ဒီမှာ တော့"

"ဪ...အင်း"

သူ့ အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် သော့လှမ်းယူလိုက်ပြီး ပြုံးပြပေမယ့် ကောင်မလေးက ထပ်မကြည့်တော့ပါ။ သူ့ကို ခင်မင်ရင်းနှီးချင်စိတ် မရှိတာလား၊ သိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့တာလားမသိ။ သူ အူကြောင်ကြောင် ကျန်ရစ်၏။

အလွန်တရာ ကြီးမားသော အခွင့်အရေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားပြီဆိုတာ သူ သေချာချိန်မှာ ကောင်မလေးက သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ ဘာလို့ အခွင့်အရေးကို မိမိရရ ဖမ်းမဆုပ်ပါနိုင်တာလဲ။ ဘာလို့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားတာလဲ။ ကြယ်စင်တွေလို တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကြောင့် သူ့ကျောက်ရုပ်လို သတိလက်လွှတ်ကြီး ကျရှုံးသွားရတာလား။

သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ။

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ စကားလိုက်ပြောရမှာ လား။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်ရင်တော့ သူကလေးကို ဆိုင်ထဲထိုင်နေသော အဒေါ်ကြီးက ဆူငေါက်မှာ လား။

သူကလေးကရော ကိုယ့်ကို စကားပြန်ပြောပါ့မလား။ အရယ်အပြုံး
ပင် မဖလှယ်ချင်သလို ရှောင်ခွာသွားတာ။ သူက ကပ်ပါးလို လိုက်သင့်ပါ
ရဲ့ လား။

ချီတုံချတုံ စဉ်းစားတွေဝေစွာနှင့် ဆုံးဖြတ်မရရှိနေချိန်မှာ ကောင်မ
လေးက သူ့ဆိုင်ရှေ့ ရောက်သွားလောက်ပြီ။

နှမြောစရာပါလား။

အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါရပါ့မလား ။

သူ ဘာလို့ လျှပ်တစ်ပြက်မှာ ပီပီပြင်ပြင် မကြိုးစားနိုင်ရတာလဲ။ သူ့
ကိုယ်သူ ဒေါသ ဖြစ်၏။

လက်ထဲက ကားသော့ကို ငဲ့ကြည့်မိ၏။

သူ့ကားသော့ကို မျှော်လင့်ခြင်းလေးက ကောက်ပေးသွားခဲ့တာပါ။

မူမူရယ်....

မင်းကို တကယ်ပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မြင်ခွင့်ရတယ်။ ရာသီဥတုက
ကိုယ့်ဘက်ကိုပါခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်က ညံ့ပါတယ်။

မင်းနဲ့ မိတ်မဖွဲ့နိုင်ဘူး

မင်းကို မူမူ...မူမူလို့ ခေါ်တာကြားပြီး မင်းနာမည်မူမူမှန်း ကိုယ်သိခဲ့
တာပါ။

နောက်တစ်ခါ ပြုန်းစားကြီး အခွင့်အရေး ရလာခဲ့ရင် ကိုယ်သတ္တိရှိရှိ
ဖမ်းဆုပ်ပါ့မယ်။

အခွင့်အရေးမရလည်း ရလာအောင် ကိုယ်ကြိုးစားမယ်၊ ဇွဲမလျှော့
ဘူး။
